

Luke Scull

DODEMANSWAPEN

ISBN 978-90-225-6522-3

ISBN 978-94-023-0936-2 (e-book)

NUR 334

Oorspronkelijke titel: *Dead Man's Steel*

Oorspronkelijke uitgever: Head of Zeus Ltd.

Vertaling: Inge Pieters

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam

Omslagbeeld: Larry Rostant

Zetwerk: Text & Image, Westerbork

© 2016 Luke Scull

Nederlandstalige uitgave © 2017 Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

WINTER

DE JAGER

DE SINISTERE GLOED IN DE VERTE KWAM alweer dichterbij.

Zijn adem gierde door zijn borst. Het bloed droop over zijn kale hoofd en stolde in zijn baard. Er waren nog andere wezens in deze ruïnes, verwrongen creaturen die mensenvlees aten. De eerste keer dat hij ze was tegengekomen, zaten ze de lijken van Vijfbuiks trawanten op te vreten. Hij zag hoe ze de lange, kronkelende ingewanden uit opgeknaagde buiken rukten en bloederige stukken uit opengebroken ribbenkasten graaiden, smakkend als wilde dieren die een prooi verorberen.

De menseneters hadden even gedacht dat ze vers vlees kregen toen hij hun domein betrad. Ze waren meteen op hem af gevlogen, schreeuwend om bloed met muilen waar dikke kwijldraden uit dropen. Wezens van het duister, die in geen jaren zonlicht hadden gezien, of misschien wel nooit.

Hij had zijn stalen bijlen losgelaten op die vergroeide, verwrongen misbaksels en ze in stukken en brokken achtergelaten op de grond. Ze hadden heel snel ontdekt dat ze hem niet als prooi moesten beschouwen. Nu gingen ze er als hazen vandoor wanneer ze hem zagen. Net zo bang voor hem als voor zijn achtervolger. De gholam was genadeloos.

Maar hij ook.

Hij dwaalde door straten waar in geen eeuwen een levende ziel doorheen was gekomen. Overal lag een dikke laag stof, wat het onmogelijk maakte om zijn sporen te verbergen, maar daar maakte hij zich niet druk om. Zijn achtervolger was geen jager die zijn neus of ogen gebruikte.

Zo'n monster raakte je niet zomaar even kwijt. Je moest ergens zien te belanden waar hij niet kon komen. Je moest hem in de val lokken.

Of doden.

Sinds hij de ruïnes in was gegaan, had hij niet meer gegeten of geslapen en het viel hem zwaar om door te blijven gaan, maar hij weigerde medelijden met zichzelf te krijgen. Als je iets belooft, moet je het doen ook. Hij had gezegd dat hij ze de kans zou geven om te ontsnappen en dat was precies wat hij zou doen. Het verschil tussen een man en een dweil is dat een man woord houdt.

Hij liep met grote stappen door het donker, met één fakkel om zijn weg te zoeken, en spitste zijn oren om de gholam beter te kunnen horen. Hun kat-en-muisspel had ze steeds dieper Mal-Torrad in gevoerd. De gevangenis kon niet ver meer zijn. De plek waar die plaag van de goden die achter hem aan joeg met een beetje geluk vastgezet kon worden, zelfs al was het niet voor lang.

Er doemden gebouwen op van donker graniet, net zo scherp en hoekig als de bijlen op zijn rug. Het ondergrondse volk had zich niet erg bekommerd om pracht en praal. Hoe dieper hij kwam, hoe groter de gebouwen werden – gigantische stenen rechthoeken met verroeste ijzeren deuren die niet open waren geweest sinds de burgeroorlog het koninkrijk had verscheurd. Het oranje licht van zijn fakkel verlichtte bergen goud, dat in de straten lag te glinsteren naast stapels korte, gedrongen skeletten. Meer was er niet over van het vreemde volk dat zich hier thuis had gevoeld. Hij snapte er weinig van, maar goed, dat gold voor zo veel in deze wereld.

Eindelijk zag hij wat hij zocht. Een paleis, versierd met twee kolossale standbeelden van gekroonde wezens, de koning en koningin misschien. Hij liep naar het imposante gebouw, maar bleef in de schaduw van de andere gebouwen. Zijn scherpe blik viel op de runen die in de deuren gegraveerd waren en hij zag de roetvlekken op de stenen onder zijn voeten. Er had hier een maand geleden nog een kampvuurtje gebrand. De gene die de gholam had bevrijd, was het paleis in gegaan. De kans was groot dat de gevangenis hierbinnen was.

Hij sloop de binnenplaats van het paleis over. Tussen de standbeelden aan de rand van het plein schoten schaduwen heen en weer en hij hoorde hun onverstaanbare gekwetter, dat steeds hoger en opgewondener klonk.

De menseneters.

Ze raakten langzamerhand door het dulle heen. Klaar voor de aanval.

Hij negeerde ze en concentreerde zich op de hoge ijzeren poort voor hem. De deuren stonden een klein stukje open.

Hij zette zijn fakkel tegen een muur en perste zich door de opening. Het metaal sneed gemeen in zijn vlees, maar hij negeerde de pijn, wrong zich ertussen en duwde uit alle macht. Hij klemde zijn tanden op elkaar, elke spier in zijn lichaam zette zich schrap en hij wrong de deuren open met een krassend geluid waar de paleismuren van leken te trillen.

Hij bleef hijgend staan en tuurde in het duister achter de open deuren. Achter hem klonk een snel, schuifelend geluid en een van de menseneters, blijkbaar dapperder dan de rest, ging in de aanval. Hij draaide zich met een ruk om, ving het wezen halverwege zijn sprong op en klemde zijn hand om zijn strot. Het wezen hapte met scherpe, gele tanden naar zijn vingers en de oplichtende ogen puilden zowat uit van haat en woede.

Hij stak de vingers van zijn vrije hand in de ogen van het wezen en drukte die dwars door de kassen de hersenen in. Toen beukte hij het hoofd tot moes tegen de ijzeren poort en smeed het lijk grommend tussen de standbeelden. Zijn soortgenoten sprongen erbovenop en hij hoorde ze schrokken.

Hij pakte zijn fakkel op en ging het paleis in.

De roetplekken op het oeroude, met stof bedekte tapijt leidden hem door de zalen. Hij kwam door de troonzaal en bleef even staan om het tafereel in zich op te nemen. Het was net of er een stukje geschiedenis bewaard was gebleven. Op de verhoogde tronen zaten twee skeletten, net zo kort en gedrongen als de rest van het ondervolk, maar allebei met een kroon op het hoofd. Er staken dolken uit hun borst, waarvan het metaal lang geleden was gaan roesten. Toen hij eerst de ene en toen de andere kroon optilde om de uitgedroogde gezichten te bekijken, zag hij dat ze ooit man en vrouw waren geweest. Koning en koningin.

De troonzaal lag bezaaid met nog meer skeletten en sommige waren zo klein dat het duidelijk kinderen waren geweest. Een zelfmoordpact tussen de regerende families misschien. Of een genadeloze coup waarbij niemand gespaard was gebleven.

Hij spuugde op de grond en wendde zich af. Sommige mysteriën konden maar beter onopgelost blijven. Zo dacht hij er in elk geval over.

Het spoor van de gholam leidde nog drie verdiepingen lager. Achter zich hoorde hij de menseneters, die de paleiszaal boven hem binnendrongen. Hij hoorde hun geklauwde voeten over de vloeren tikken.

Op de laagste verdieping, vijf trappen naar beneden, vond hij de gevangenis.

Het was net een gigantische doolhof. De muren waren dikker dan een mens lang is en overdekt met runen, net als de vloer en het plafond. De runen hadden een magische gloed. De hele gevangenis gonsde ervan. Toen hij door de gangen sloop, zag hij dat bepaalde runen opzettelijk waren bedekt met iets sponzigs dat als teer aan de stenen muren kleefde. Hij trok er een stuk van los en bekeek het met een diepe frons en koolzwarte ogen.

Het was vlees, het afgescheurde vel van een van de mensachtige kanibalen. Degene die de gholam had bevrijd, had de runen die hem gevangenhielden op gruwelijke wijze onschadelijk gemaakt.

Ineens veranderde de lichtval en scheen er een kwaadaardige gloed door de gevangenis. Hij draaide zich met een ruk om en zag zijn onvermurwbare achtervolger dichterbij komen als vloeibaar vuur, met een spoor van beroete steen in zijn kielzog. De gholam had de vorm van een mens, maar verder was er niets menselijks aan de schaduw die omkranst werd door die helse vlammen. Enkel de belofte van totale vernietiging in die vurige armen.

De gholam leek op een onzichtbare muur te stuiten. De runen op de muren vlamden helderblauw op en de lucht begon te sissen en te vonken. De gholam probeerde het nog eens en werd weer teruggeworpen. Het levende wapen bleef even staan, stroomde toen terug in de richting van waaruit hij was gekomen en verdween in een andere gang. Op zoek naar een andere weg om zijn doelwit te bereiken. Op zoek naar een bres in de runenmagie.

Hij wist wat hem te doen stond. Hij begon te rennen, zo hard hij kon. Onderweg trok hij vlees en vel van de runen en drukte het ergens anders weer tegen de muur. Keer op keer kwam de gholam dichterbij en telkens legde hij de runen en hun afwerende magie bloot, vlak voor de verwoestende vlammen hem konden omhelzen. Tot er eindelijk geen uitweg meer was. Hij stond met zijn rug tegen een muur en de gholam stond pal tegenover hem, nauwelijks drie passen van hem af. De afwerende runen lieten de door de goden geschapen gruwel niet door, maar het ding blokkeerde de hele gang, pal voor hem, en hij zou er nooit langs komen.

Hij zat klem.

Er viel niets meer te doen, dus hij ging op de stenen vloer zitten. Dit was niet de dood die hij wilde, in een hoek gedreven en dan maar af-

wachten tot hij zou bezwijken van dorst of honger. Maar het was nu eenmaal zo. Hij had woord gehouden. Kayne en de vondelingen zouden inmiddels wel in veiligheid zijn, als je tenminste nog ergens veilig kon zijn voor dat duivelse krenge waarmee hij nu oog in oog stond.

Hij raakte alle gevoel voor tijd kwijt terwijl hij daar zo zat. De gholam verroerde geen vin. Er ging een dag voorbij, of misschien wel een week.

Hij begon het bewustzijn al te verliezen. Zijn lichaam was het stukje bij beetje aan het begeven. Het deed niet echt pijn, maar pijn had hij nooit erg gevonden. Lang niet zo erg als gekwetst worden, verraden worden, een mes in zijn rug krijgen van de enige man die hij ooit had vertrouwd.

Plotseling draaide de gholam zich om. Hij maakte rechtsomkeert en gleed weg, alsof hij de jacht had opgegeven of ergens een ander doelwit had gevonden. Allebei niet erg waarschijnlijk, maar dit was een gelukje waar hij niet op zou spugen.

Hij wachtte een paar uur om te kijken of de gholam terug zou komen. Dat gebeurde niet. Hij hees zich moeizaam overeind, steunend op de muur. De fakkel was al lang uit. Het enige licht was afkomstig van de zachtblauwe gloed van de runen.

Hij wankelde terug door de gevangenis. Het schemerde hem voor ogen, wat het lastig maakte om zijn weg te zoeken. Hij bereikte een kruispunt en bleef staan, knipperend met zijn ogen. Er drong een naderende kakofonie van geluiden in zijn oren, een opkomend tij van gekwetter, gejoel, knarsende tanden. De menseneters kwamen eraan. Tientallen, misschien wel honderden, drommen van die wezens in alle gangen om hem heen, met ruwe stenen dolken.

Hij bleef nog even staan en kneep zijn ogen dicht. Hij was zo moe dat hij nauwelijks overeind kon blijven. Misschien ging het sneller als hij gewoon ging liggen en ze hun gang liet gaan. Maar er was nog een laatste belofte die hij moest inlossen.

Zijn ogen vlogen open. Hij haakte zijn bijlen los. Zette zich schrap. De Wolf ontblootte zijn tanden.

GENADE

DE WINTERSE WIND HULDE DOOR DE meanderende straten van de stad en bestoof de lange gedaante die gracieus naar de haven schreed met verse sneeuw. Hij bleef even staan en keek omhoog, knipperend met zijn obsidiaanzwarte ogen, terwijl de werfelende vlokjes op zijn gezicht neerkwamen. Ze waren bijna onzichtbaar op zijn ivoorwitte huid. Er golfde een nachtblauwe mantel om zijn slanke lichaam die zijn status als Arbiter verried, een hoge rang in het invasieleger.

Isaac had al vele keren door deze straten gelopen, maar nu, na de komst van de Eerste Vloot, deed hij dat voor het eerst zonder zijn ware aard te hoeven verhullen. Het vermogen om lagere soorten zand in de ogen te strooien was een zeldzame vaardigheid die hij met zijn zusters deelde – een overgeërfd talent dat terugging op Zakarian, een van de oorspronkelijke Pelgrims, die inmiddels verloren was gegaan in de Leegte. Isaac zette zijn tocht naar de haven voort en dankte de Pelgrims in stilte voor hun grote offer. Een offer dat was gebracht om het verdwijnen van hun soort te voorkomen.

Maar de mensheid zal haar lot niet kunnen ontlopen, dacht de Arbiter somber. Hij dacht terug aan de tijd waarin het land waar deze grijze stad op was gebouwd nog een ruige wildernis was. Het koninkrijk Andarr bestond uit een stuk of wat primitieve hutjes toen prins Obrahim de Grote Migratie uitriep en de skaemr naar het westen vertrokken. Isaacs volk had het florerende jonge mensenras veel van hun kennis nagelaten. Het was een daad van monumentale ruimhartigheid, een afscheidsgeschenk voor een volk dat een continent zou beërven dat ingrijpend was

veranderd na de titanenstrijd tussen de oudere rassen.

Tweeduizend jaar later waren de mensen de Eindeloze Oceaan over gezeild en hadden ze hun weldoeners opgezocht. Isaacs zuster Melissan had de reizigers bijstand verleend. Ze had het zelfs goedgevonden dat twee skaemr de mensen vergezelden op hun terugreis over de oceaan. Aduana en Feryan wilden alles weten over de gebieden waarover hun volk ooit had geheerst.

Isaacs woede maakte dat zijn adem versnelde. Zijn hand kroop naar het kristallijnen zwaard aan zijn gordel – een wapen dat scherper was dan alles wat mensenhanden konden smeden. Hij maande zichzelf tot kalmte, verdrong zijn woede en liet hem wegsmelten als de sneeuw in zijn goudblonde haar. Zulke emoties waren het kenmerk van mindere rassen. Hij was een skaemr, en een Arbiter bovendien.

Hij tuurde zuidwaarts, naar de haven. Naar de overstroomde resten van Schaduwhaven, waar zijn soortgenoten waren vastgezet en gefolterd. Aduana en Feryan waren volgens de maatstaven van zijn volk bijna nog kinderen, nauwelijks een paar eeuwen oud. De Oppermagiër Marius had ze onvoorstelbare gruwelen aangedaan.

Isaac en zijn soort hadden de dood van Aduana en Feryan aangevoeld in de onmetelijke verte aan de overkant van de Eindeloze Oceaan. Sinds de Grote Migratie waren er niet veel van de leeftijdloze skaemr omgekomen en nu waren er twee van hen vermoord onder de allerergste omstandigheden.

Op hun dood volgden twee decennia van rouw. Twee decennia van verdriet, voordat de gedachte aan wraak überhaupt bij ze opkwam.

Isaac staarde naar de doodsbange mensen die hij op weg naar de haven passeerde. De meesten durfden zijn kant niet eens uit te kijken. Sommigen snikten het uit, anderen gingen er subiet vandoor. Er waren maar weinigen die een schuilplaats konden vinden. De hele weg naar de haven zag hij rijen uitgebrande gebouwen, huizen en kantoren die door de artillerie van de Eerste Vloot waren gereduceerd tot beroete puinhopen van gesmolten steen. Hele wijken vlak achter de haven waren verwoest in de dagen na de aankomst van het skaemr-leger. Een derde van de stedelingen was dakloos geworden.

Dorminia had zich beklagenswaardig slecht verdedigd. De Oppermagiër van de stad was dood, de regenten waren en plein public afgeslacht door Isaacs zusters. Er was geen mens die het tegen een skaemr-soldaat kon opnemen, laat staan tegen de elitetroepen van de Arbiters. Hun vaardigheden met het zwaard waren na eeuwen oefenen tot in de

puntjes verfijnd. Hun empathische projectie was sterk genoeg om geharde krijgers te reduceren tot bibberende hoopjes mens. En de wapens die zijn volk bezat waren vele malen sterker dan alles wat de mensheid er ooit tegenover zou kunnen stellen. Isaac en zijn zusters waren bijna goden vergeleken bij deze kort levende wezens. Goden, of iets wat daar heel dichtbij lag.

Isaac voelde heel even iets van medelijden toen hij de in lompen gehulde kinderen zag die waren weggedoken in de as van hun voormalige huizen. Zelfs de oudste mensen kwamen hem voor als vluchtige wezens met een absurd korte levensduur. Maar deze kinderen waren al halfdood.

Je hebt er zelf voor gekozen, zei hij bij zichzelf. Je hebt vier jaar bij deze mensen doorgebracht om tot een oordeel te komen. Je vonnis was hard, maar rechtvaardig. Niets minder dan de totale vernietiging. Een continent dat gezuiverd zal worden van alles wat menselijk is. En het zou hier beginnen, op de plek die de mensen het Drieënland noemden.

De tien schepen van de Eerste Vloot vulden de hele haven van Dorminia. Het waren enorme staalgrijze kolossen, elk schip groter dan het grootste slagschip dat mensenhanden ooit hadden gemaakt, niet voortgestuwd door roeispanen of zeilen, maar door immense motoren, die de Eindeloze Oceaan met groot gemak waren overgestoken.

Isaacs zusters Melissan en Nymuvia wachtten hem op aan dek van het vlaggenschip. De donkerblauwe mantels die hun rang van Arbitrer aangaven, woeien achter hen op in de winterse sneeuwwind.

‘Broeder,’ zei Melissan toen hij zich bij hen voegde. ‘Wat kijk je bedreefd.’

Isaac ging op de voorsteven staan en keek naar de onderworpenen die bezig waren op het dek. Het waren er honderden, mannen en vrouwen die hij had ontvoerd en de stad in had gesmokkeld om de val van Dorminia te bespoedigen. De implantaten in de lichamen van de onderworpenen overheersten al hun gedachten en emoties en dwongen absolute gehoorzaamheid af aan de instructies van Isaac en zijn twee zusters. Ze zouden hun onsterfelijke meesters tot hun dood onvoorwaardelijk dienen.

‘Is het wel acceptabel om ze te reduceren tot... tot dit?’ zei Isaac na een korte stilte. ‘Volgens de Pelgrims was slavernij het grootste kwaad dat er bestond. In de Vorige Tijd werd gezegd dat wie een mens ketent, hem reduceert tot iets wat niet beter is dan een dier.’

Melissan kwam tegenover Isaac staan. Ze waren even lang, een hoofd

groter dan de menselijke onderworpenen op het schip. Haar haren waren net gesponnen goud, haar ogen zo zwart als inkt. Ze was een volle zuster van hem, geboren uit dezelfde ouders.

‘Het zijn dieren.’ Ze hief een sierlijke hand op en fronste toen er een sneeuwvlok op haar handpalm neerdaalde. ‘Ze vechten, ze neuken en dan gaan ze dood. En ze laten in de tussentijd niet meer achter dan dit.’ Ze draaide haar hand om en de ontdooide sneeuwvlok droop op het scheepsdek.

‘Bedenk wat ze hebben gedaan, broeder,’ zei Nymuvia, en ze legde een hand op zijn schouder. Ze was de jongste van de drie en hoewel ze uit een andere vader was geboren dan Melissan en Isaac, koesterde hij Nym meer dan wat dan ook. ‘Wat ze Aduana en Feryan hebben aangedaan. Wat de godmoordenaar die over deze stad heerste, Salazar, zijn burens aan de overkant van het Drieënland heeft aangedaan in zijn verdoemde poging om ons gunstig te stemmen.’

‘Ze zijn puur vergif,’ beaamde Melissan. Haar stem klonk zacht, maar ziedend van woede. De onderworpenen in hun buurt vingden haar furiuze toon op en krompen ineens. ‘Een vergif waarvan dit land gezuiverd moet worden. Hoe kan zo’n kortlevend ras zich ooit ontworstelen aan de modder waaruit het is voortgekomen?’

‘Ze zijn niet allemaal zoals je zegt,’ antwoordde Isaac. ‘Er zijn ook mensen die ons respect verdienen.’ Hij kende de oorsprong van zijn zusters woede. Ze voelde zich nog steeds schuldig over de dood van haar soortgenoten. Over het feit dat ze ‘ja’ had gezegd tegen Aduana en Feryan. Die beslissing zou haar eeuwig blijven achtervolgen.

Melissan bracht haar gezicht dichterbij en ze keek hem strak aan. ‘Je moet je van die Halfmagiër ontdoen, beste broeder. Ik vrees dat je sympathie voor die ene mens je oordeel vertroebelt.’

Isaac bleef zijn zuster aankijken. ‘Ik vind hem fascinerend, dat is zo. Maar ik heb anderen van zijn soort gekend die me ook hebben verrast. Krijgers die elkaar zo trouw waren dat ze voor elkaar zouden sterven, zoals eenieder van onze soort zou doen. Is dat dan niets waard?’

Hij dacht aan Brodar Kayne en zijn vriend, de Wolf. Twee totaal verschillende mannen, maar met een band die hem net zo sterk toescheen als het stalen scheepsdek onder zijn voeten.

‘Mensen kennen geen echte trouw,’ zei Melissan. ‘Het zijn gemakzuchtige wezens, puur en alleen gemotiveerd door hebzucht en angst. Ze voelen niet zoals wij. Hun “liefde” is een armzalige imitatie van de onze.’